

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλαδίου : Ἀγγ. Σαυηριώτη, «Πειρασμός» (ποίημα). — Ι. Φυτίλη, «Ἡ σύζυγος τοῦ Πύλου». — Λέον Κλαρετί, «Ξένη φιλολογία». — Ἀγγ. Ἰωαννίδου, «Ἡ Δασκάλισσα». Ἀργύρη Ἐδδαλιώτη, «ἀνοιχτὸ γράμμα».

Ἐξωφύλλον : Φιλίππου Δαρελ, «Μίλτον Ζαραμάγια Εὐπατρίδης» (ἐπιφυλλίς «Ἠχοῦς»). — «Νέα Ζωή». — «Ἀλληλογραφία», κτλ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΗΧΟΥΣ,,

ΜΙΛΤΟΝ ΖΑΡΑΜΑΓΙΑ, ΕΥΠΑΤΡΙΔΗΣ

(Ἱδ. συν. σελ. 207)

Ἔσυραν τὴν Νάνσυ εἰς παρακείμενον δωμάτιον ὅπου ὁ ἰατρὸς τὴν ἠκολούθησε διὰ νὰ διαλύσῃ τὸ γόητρον καὶ τὴν ἐπαναφέρει εἰς αὐτὴν τοῦθ' ὅπερ ἔγεινεν εἰς μίαν στιγμὴν. Ἐφυγεν ἓνα μεγάλο βάρος ἀπὸ τὴν καρδίαν μας ὅταν ἡ κορασίς ἀνεχώρησε μὲ τὸ κουπὲ τῆς Μίσεε Τέμπλ.

Ὅσον διὰ τὸν Μίλτον, δὲν ἠνόησε τίποτε ἀπ' ὅσα συνέβησαν καὶ ὑπὲρ ποτε ἐφρούσκωνε καπνίζων ἓνα σιγάρον παχύτερον ἀπὸ τὸν αὐτὸν του. Ἡ ἀλαζονία του ἐδαιμόνισε τὸν Βόθουελ ὅταν ἐπέστρεψε.

«Κύριε Ζαραμάγια, εἶπε σταματῶν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀνθρωπίσκον, φαντάζομαι ὅτι δὲν θὰ λάβετε ἐπὶ σπουδαίῳ τὰς χαριτολογίας τῆς μίς Θουαίτ... Κατὰ διαταγὴν μου ὑπεκρίνετο πρόσωπον τὴν ὑπνώτιστα καὶ τῆς τὸ ὑπέβαλα ἐπιτηδές. Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν ξαναδοκιμάσω !...»

Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου ἐκλωνίσθη ἀπὸ τὸ κτύπημα τὸ ὅποιον τοῦ ἐπιπτεν ἐπὶ κεφαλῆς, ἐνῶ ἦτο εἰς τὸν κολορῶνα τοῦ θριάμβου του καὶ τὸ ὅποιον ἔγεινε σκληρότερον ἀπὸ μερικὰ κτηνώδη ξεκαρδίσματα. Οἱ παράξενοί του ὀφθαλμοὶ ἐκλείσθησαν πρὸς στιγμὴν.

Ὅταν τοὺς ἤνοιξεν εἶπε μὲ νοθρὰν προφορὰν, ἐκπέμπων τοὺς καπνοὺς τοῦ σιγάρου : «Μπὰ !... ποῖος θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κολακευθῇ ὅτι γνωρίζει τὰς ἐνδελεχεῖς σκέψεις μιᾶς γυναίκος ;»

IV

Τὸ ἐπὶ τοῦ Τάμεση Ἐνλεῦ εἶναι ἡ πρωτεύουσα τοῦ κουπιῦ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου τῆς Μεγάλης Βρεταννίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ἐκεῖ δίδονται αἱ ωραιότεραι λεμβοδρομαὶ καὶ ἐκεῖ συνέρχονται ἀπὸ τὸν Ἰούλιον ἕως τὸν Ὀκτώ-

βριον οἱ πιστοὶ τῆς κωπηλασίας. Ἀνάμεσα εἰς τὰς δύο γλοεράς ὄχθας, τὰς ὁποίας στολιζοῦν πελώρια ἱτέαι, ἀκατάπαυστα κινοῦνται, μὲ ταχύτητα βέλους, λέμβοι διαφόρων σχημάτων. Μίαν ἐσπέραν τοῦ Ἰουλίου, ἀφοῦ διήλθον τρεῖς ἡ τέσσαρας ὥρας ἐπὶ τῶν κλασικῶν ἐκείνων ὑδάτων, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κύριλλον Ἐγερτον, ἐγευματίσαμεν εἰς τὸ περίφημον ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Λέοντος, καὶ ἐβυθίσθημεν εἰς τὴν μακαριότητα ἐκείνην ἣ ὁποία εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καλῆς χωνεύσεως.

Ὁ Κύριλλος ἐκάθητο πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, ἔαπλωμένος, μὲ τὰς χεῖρας πίσω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν. Αἶφνης ἔσκηψεν ἔξω μὲ τόσον ὀρμητικὴν κίνησιν ὥστε ἡ πίπα του ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ εἶπεν εὐθὺς μὲ ἐκπληξιν :

— Δὲν ἀπατώμαι ! . . . εἶναι ἐκείνη.

— Ἐκείνη ; . . . Ποία λοιπόν ;

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρίνετο, ἠγέρθη διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Εἰς μικρὰν ἀπὸ ἡμᾶς ἀπόστασιν, εἰς τὸ κατὰφωτον ἀπὸ τὴν σελήνην κηπάριον νεαρόν ζευγὸς διήρχετο ἐνηργκαλισμένον μὲ τὴν ἀφέλειαν ἐκείνην τὴν παράδοξον, τὴν ὁποίαν ἡ βρεταννικὴ αὐστηρότης τῶν ἡθῶν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἡ νέα, λυγρὴ καὶ ξανθὴ, μὲ αἰσθητὰ κυανῇν, μὲ μεταξωτὸν ἐπανωφόριον διαγράφον θαυμαστικὴν κομψότητα τοῦ σώματός της καὶ μὲ ναυτικὸν κάλυμμα ἀπὸ ἄσπρην ψάθα, ἦτο ἡ Νάνσυ Θουαίτ.

Ὅσον διὰ τὸν τρομερὸν ναύτην τοῦ γλυκοῦ νεροῦ ὁ ὁποῖος τὴν ἔσφιγγε ἀπὸ τὸν ἀριστερόν του βραχίονα, ἐνδεδυμένος μὲ τὴν πλέον ναυτικὴν στολὴν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπενόει ὁ καλλιτέρας ράπτῃς, ποῖος ἄλλος ἦτο ἢ ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ; ὁ Μίλτον Ζαραμάγιας ὁ ὁποῖος ἐθώπευε μὲ τὰ μαῦρά του χεῖρα τὰ μαλιὰ τῆς συντρόφου του, ἐπὶ τοῦ μετώπου της, τὸ ὅποιον νωχελῶς ἐστήριζεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Αὐτὸ ἦτο τὸ θέαμα τὸ ὅποιον δὲν ἀπεφασίζαμεν νὰ πιστεύσωμεν.

Ἡ ἀμφιβολία μας ὅμως δὲν διήρκεσε πολὺ. Εἰς τὸν διάδρομον, πλησίον εἰς ἀνθρώπυτον μέρος, εὗρίσκετο κάθισμα. Τὸ ζεῦγος ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ εἶδα τὴν Νάνσυ νὰ ἀνασηκωθῇ διὰ νὰ προσκολήσῃ τὰ χεῖλη της εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Μογγόλου.

Κατὰρά !... Ἐψιθύρισε μὲ πνιγμένην φωνὴν ὁ Κύριλλος.

Ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ εἶδα ὅτι ἦτον ὦ-